

■ **Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἐφραίμ Νέας Μάκρης (5ῃ Μαΐου)**

Ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία ἐνὸς ναρκωμανοῦς *

Ἦταν ἀπόγευμα, ἓνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πολυτάραχα ἀπογεύματα στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. **Ὁ** κόσμος οὐρὰ στὴν στάσι τῆς Ὁμονοίας τῶν ΤΑΞΙ.

- **Κουκάκι, παρακαλῶ!...** - **Εὐχαρίστως**, τοῦ ἀπαντῶ· καὶ αὐτὸς ἦταν ὅλος ὁ διάλογος μέχρι τέλους τῆς διαδρομῆς, διότι τὸ ὕφος καὶ ὁ τρόπος δὲν ἄφηνε κανένα περιθώριο συζητήσεως.

Στὸ ὕψος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (Γαργαρέτας) καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βεΐκου κατέβηκε, καὶ λίγα μέτρα πρὸ κάτω ἓνα ἄλλο χέρι μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ νεῦμα μὲ σταματάει.

Ἦταν νεαρὸς ὁ καινούργιος μου ἐπιβάτης 25-27 ἐτῶν περίπου, μετρίου ἀναστήματος καὶ κρατοῦσε μιὰ βαλίτσα. **Τ**οποθετώντας ἐγὼ τὰ πράγματά του στὸ «πόρτ-μπαγκάζ», ὁ νεαρὸς κάθησε στὴν θέσι τοῦ συνοδηγοῦ.

Καὶ μὲ μιὰ ποιητικὴ ἔκφρασι, πρὸ σπάνια χρησιμοποιοῦσα κατὰ τὸ παρελθόν: «Σὰν βγεῖς στὸν πηγαϊμὸ γιὰ τὴν Ἰθάκη, ναῦχεσαι νᾶναι μακρὸς ὁ δρόμος σου, μεγάλο τὸ ταξίδι», ὑπονοοῦσα: «γιὰ ποῦ πᾶμε;».

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 232/Σεπτ.-Ὀκτ. 1989, σελ. 110-111.

- **Ναί**, φίλε μου, για την Ίθάκη, όμως όχι για το νησί, όπως θα φαντάστηκες, αλλά για το αποτοξινωτικό κέντρο «Ίθάκη»..., ήταν η απάντησις που για λίγα δευτερόλεπτα με άφησε άναυδο.

- **Σ**τὸν σταθμὸ Λαρίσης στὰ τραῖνα, παρακαλῶ..., συμπληρώνει: **Ἦ**ταν ἀναπάντεχη πράγματι ἡ ἀπάντησις τοῦ νεαροῦ ἐπιβάτου μου, διότι τίποτε ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά του γνωρίσματα (ματιὰ, ὕφος, ἐνδυμασία, συμπεριφορὰ) δὲν πρόδιδε τὸ ἐπάρατο πάθος τῆς ναρκωμανίας του.

Ἐνα πλῆθος συναισθημάτων, (πόνου, λύπης, συμπαθείας, ἀγάπης...), διαδέχονταν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο μέσα μου, ἓνα δυνατὸ σφίξιμο στὴν καρδιά μου ποὺ τὴν ἔκανε νὰ κινῆται ἄτακτα μέσα στὰ στήθος μου, ἓνα δάκρυ κύλησε στὰ μάγουλά μου γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ ἀδελφοῦ μου, γιὰ τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ μου.

Προσπάθησα νὰ συγκρατηθῶ, διότι ἤθελα καὶ νὰ μάθω κάτω ἀπὸ τί συνθήκες ἔφθασε ἐκεῖ ποὺ ἔφθασε, ἐπειδὴ εἶμαι καὶ ἐγὼ πατέρας μὲ παιδιὰ στὰ πρόθυρα τῆς ἐφηβίας.

Ἄφοῦ ἀλληλοσυστηθήκαμε, παρεκάλεσα τὸν Παῦλο, ἂν δὲν τοῦ ἔκανε κακὸ τὸ φρεσκάρισμα τέτοιων γεγονότων καὶ ἂν δὲν τὸν ἐκούραζε, νὰ μοῦ ἔλεγε λίγα πράγματα γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ του καὶ ἀπὸ τὸ πάθος του.

Μὲ προθυμία ἀνταποκρίθηκε στὴν παράκλησί μου καὶ τὸν εὐχαριστῶ.

* * *

«Κατ' ἀρχὴν ἔχω νὰ πάρω δύο μῆνες ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο καὶ νοιώθω ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ φυσιολογικοί. Δὲν ἔχω καμμία ἐπιθυμία γιὰ νὰ τὸ ζαναβάλω στὸ αἷμα μου καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλω ὄχι σὲ κάποια προσπάθεια δική μου, ἀλλὰ ἐξ' ὀλοκλήρου στὴν θαυμαστὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του. Ἀλλὰ ἄς σοῦ τὰ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀφοῦ τόσο πολὺ τὸ θέλεις.»

***Γ**εννήθηκα καὶ μέχρις ὀκτῶ ἐτῶν μεγάλωσα στὴν Ἀθήνα καὶ συγκεκριμένα στὸ Κουκάκι ἐκεῖ ποὺ μὲ πῆρες. **Εἶ**μαι μοναχοπαῖδι καὶ οἱ γονεῖς μου μὲ ἀγαποῦν παθολογικά, χωρὶς νὰ μοῦ χαλοῦν κανένα χατήρι. **Σ**ὲ ἡλικία λοιπὸν ὀκτῶ ἐτῶν, μαζί μὲ τοὺς γονεῖς μου ἐφύγαμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ γιὰ*

Ἱερὰ θαυματουργὸς
Εἰκὼν τοῦ
Ὁσιομάρτυρος Ἐφραίμ,
ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ
Σιχαστρία Ρουμανίας.

καλύτερη ζωή.

Οἱ γονεῖς μου μὲ τὴ βοήθεια τῶν συγγενῶν μου ἐκεῖ ἔπιασαν δουλειὰ καὶ ἐγὼ ἐπήγαινα στὸ σχολεῖο.

Μεγαλώνοντας ὁμως μεγάλωναν μαζί μου καὶ οἱ παράλογες ἐπιθυμίες μου καὶ τὰ “βίτσια” μου. **Ἐμπλεξα** λόγω χαρακτήρος εὐκόλα μὲ ἄσχημες παρέες καὶ πολὺ γρήγορα δοκίμασα τὴν μαριχουάνα καὶ τὸ χασίς.

Περνώντας ὁ καιρὸς καὶ τὰ χρόνια δὲ μὲ ἱκανοποιοῦσαν τὰ ἐλαφρὰ ναρκωτικὰ οὔτε ἐμένα οὔτε καὶ τὴν παρέα μου. **Τὸ** ρίζαμε λοιπὸν ὅλοι στὰ σκληρὰ ναρκωτικὰ, ποὺ τὰ βρίσκαμε στὸ ἴδιο περιβάλλον καὶ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, ὅπως καὶ τὰ ἐλαφρά. **Αὐτὰ** ὁμως ἦταν ἀκριβὰ κι ἐγὼ δὲν ἐργαζόμουν. **Στὴν** ἀρχὴ ἔκλεβα ἀπὸ τὶς τσέπες καὶ τὰ πορτοφόλια τῶν γονιῶν μου. **Ὅταν** ὁμως μὲ τὸν καιρὸ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ μεγαλύτερες δόσεις καὶ σὲ σημεῖο ποὺ εἶχνα ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, τότε μέχρι καὶ ποὺ τοὺς ἔδερνα γιὰ νὰ τοὺς τὰ παίρνω. **Ἡ** κατάστασίς μου ἦταν δραματικὴ τὸ καταλάβαινα, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω πίσω μὲ τίποτα. **Οἱ** γονεῖς μου μὲ ἔτρεχαν σὲ γιατροὺς καὶ σὲ ψυχολόγους μήπως καταφέρουν κάτι, ἀλλὰ τίποτε, κανένα φῶς ἀπὸ πουθενά, μερικοὶ καὶ μάλιστα διακεκριμένοι ἐπιστήμονες τοὺς ἔλεγαν, ὅτι ἂν δὲν ἀλλάζω σύντομα περιβάλλον, λίγος εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μου.

Στὸ διάστημα αὐτὸ καθὼς ἤμουν μόνος μου στὸ σπίτι σὲ κατάστασι ἀπελπισίας, ἐμφανίζεται μπροστά μου ἕνας παράξενος ἐπισκέπτης ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἐβλεπα. **Ἦταν** μέτριος στὸ ἀνάστημα, εἶχε στρογγυλὰ καὶ πολὺ μεγάλα μάτια ποὺ περιστρεφόντουσαν, εἶχε μαῦρο καὶ δασὺ τρίχωμα, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος θὰ ξεπερνοῦσε τὰ δεκαπέντε ἑκατοστά. **Ἐπίσης** εἶχε κέρατα καὶ οὐρά. **Εἶχε** μιὰ τρανταχτὴ σταθερὴ φωνὴ καὶ φοβερὴ πειθὴ ποὺ δὲν σοῦ ἄφηνε περιθώρια γιὰ ἀντιρρήσεις.

Ἄρχισε νὰ ἀπαριθμῇ τὴν ζωὴ μου ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκα μέχρι ἐκείνη τὴν στιγμή μὲ κάθε λεπτομέρεια κι ἐγὼ ἀπλῶς

ἔλεγα: “**Ναί**”. - **Ό**λα τὰ ἔχεις ἀπολαύσει, μοῦ λέει στὸ τέλος, τίποτα δὲν σοῦ μένει πιά, παρὰ ναρθῆς μαζί μου... **Τ**οῦ ἀπαντῶ: “**Πῶς**”;

- **Θ**ὰ πάρης τὸ αὐτοκίνητο, μοῦ λέει, καὶ θ’ ἀκολουθήσης τὸν τάδε δρόμο. **Τ**ὰ τρέξης μὲ τόσα

μίλια (δὲν θυμᾶμαι τὸν ἀριθμὸ) κι’ ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω ἐγώ... **Ό** δρόμος αὐτὸς ἦταν εὐθὺς γιὰ πολλὰ μίλια καὶ σὲ κάποιο σημεῖο εἶχε μιὰ ἐλαφρὰ στροφή, ὥστε ὅσοι ἔτρεχαν μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα ἔβγαιναν ἐκτὸς δρόμου καὶ προσέκρουαν σ’ ἓνα μανδρότοιχο ποὺ δὲν γλύτωναν. **Εἶ**χα ἀκούσει γιὰ πολλὰ ἀτυχήματα στὸ σημεῖο ἐκεῖνο κατὰ τὸ παρεθλόν. **Έ**κανα ὅπως ἀκριβῶς μοῦ εἶπε καὶ κατέληξα κι’ ἐγὼ στὸν μανδρότοιχο. **Τ**ὸ αὐτοκίνητο ἔγινε σχεδὸν ἀγνώριστο κι’ ἐμένα μ’ ἔβγαλαν μὲ μικροτραύματα. **Α**φοῦ μοῦ προσέφεραν τὶς πρώτες βοήθειες, ἐπῆγα στὸ σπίτι μου.

Έπέρασαν δέκα ἡμέρες περίπου ἀπὸ τὸ ἀτύχημά μου καὶ ἐμφανίζεται στὸ σπίτι μου, στὴν κουζίνα αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἴδιος παράξενος ἐπισκέπτης. **Μ**ιὰ γκριμάτσα δυσφορίας στὸ ἄγριο καὶ ἐπιβλητικὸ πρόσωπό του· ἓνα κούνημα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ πίσω· καὶ ἡ ἴδια χαρακτηριστικὴ φωνὴ του μοῦ λέγει: - **Τ**ίποτα δὲν κατάφερες.

Καθόμουν καὶ τὸν κοίταζα σὰν ἀπολιθωμένος καὶ μόλις ποὺ κατάφερα νὰ τὸν ρωτήσω:

- **Τ**ί νὰ κάνω;

- **Τ**ώρα θὰ πάρης τρεῖς φορές δόσι ἀπ’ αὐτὸ ποὺ παίρνεις καὶ θαρθῆς σίγουρα μαζί μου.

Έξαφανίστηκε αὐτὸς καὶ δὲν ἀναρωτήθηκα, οὔτε πῶς μπῆκε στὸ σπίτι οὔτε ποιὸς ἦταν.

Έβαλα σὲ ἐφαρμογὴ ἀμέσως τὸ σχέδιο.

Έτοιμάσα τὸ ὑλικὸ στὴν σύριγγα κι’ ἔψαξα νὰ βρῶ μέρος στὸ κατάσπαρτο ἀπὸ τὰ τρυπήματα σῶμα μου. **Η** δόσις ἦταν μεγάλη κι’ ἔπεσα ἀμέσως ἀναίσθητος. **Κ**αθὼς βρισκόμουν σ’ αὐτὴ τὴν κατάστασι, βλέπω ἓναν ψηλὸ μὲ ρᾶσα μὲ μαῦρο σκουφὶ ποὺ στὸ μέτωπό του ἦταν χαραγμένος Σταυρός.

- **Μ**ὴ φοβᾶσαι, μοῦ εἶπε, θὰ γίνης καλὰ καὶ ὅταν ἐπιστρέψης στὴν Ἑλλάδα, ναρθῆς στὸ σπίτι μου· εἶμαι ὁ Ἐφραίμ...

Σηκώθηκα σὰν νὰ μὴν εἶχα πάρη ἐντελῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δηλητήριο. **Ἔ**νοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ μόλις τὸ εἶπα στὴ μητέρα μου ἀπόρησε καὶ τὸ θεώρησε θαῦμα, διότι πολλὲς φορὲς προσπάθησαν νὰ μὲ διώξουν ἀπ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον καὶ δὲν τὰ κατάφεραν.

Ἐξιστόρησα στὴν μητέρα μου τὰ ὅσα μοῦ εἶχαν συμβῆ καὶ θέλησε νὰ μὲ συνοδεύσει στὸ ταξίδι μου. **Ὅ**ταν ἤρθαμε στὴν παλιά μου γειτονιά, πήγαμε στὸν Ἱερέα τῆς Ἐνορίας ἐκεῖ καὶ ἀπ' αὐτὸν ἔμαθα, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ παράξενος ἐπισκέπτης καὶ τί ζητοῦσε ἀπὸ μένα. **Ἦ**ταν ὁ διάβολος καὶ ζητοῦσε τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μου. **Εὐ**χαριστῶ τὸν Θεὸ μέσα ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου. **Ἀ**φοῦ ἐξωμολογήθηκα καὶ νήστεψα, ὁ Ἱερέας μὲ κοινώνησε σὲ δεκαπέντε μέρες. **Ὅ**ταν εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ, θυμήθηκα ὅτι αὐτὸς ἦταν ποὺ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τὸ φοβερό μου πάθος.

Ἐπῆγα στὴν Νέα Μάκρη κι' ἔκανα Λειτουργία κι' εὐχαρίστησα τὸν Ἅγιο. **Τ**ώρα πηγαίνω σ' αὐτὸ τὸ Ἴδρυμα, γιὰ νὰ ξεφύγω λίγο ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ σιγουρευτῶ, ὅτι δὲν τὸ ἀποζητῶ».

* * *

Φθάνοντας στὴν Σταθμό, ἀφοῦ τοῦ εἶπα ὅ,τι μὲ φώτισε ὁ Θεὸς ἐκείνη τὴν στιγμή, τὸν παρεκάλεσα, τελειώνοντας τὴν θεραπεία του, νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Μοναστηράκι μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, δίδοντάς του τὴν διεύθυνσι καὶ τὸ τηλέφωνο, διότι ἔχει νὰ ὠφεληθῆ πολλὰ.

Κ.Σ., Ἀθήνα

Ἐγράφη 20.12.88 ἐκ. ἡμ.

+

Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ,
τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!